

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-152/12)

(2012/C 174/26)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Vasileva i H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi o:

— stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze z dnia 16 marca 2012 r. Komisja wnosi o stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE przez to, że systemu pobierania opłat przez zarządcę infrastruktury w Bułgarii nie oparła zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE na kosztach ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych. Z drugiej strony Bułgaria nie powiadomiła, by zgodnie z art. 8 ust. 1 tej dyrektywy oparła opłaty na systemie, który ma na celu pełne pokrycie kosztów. Z tego powodu Bułgaria powinna była w każdym wypadku spełnić warunki określone w tym artykule.

Komisja opiera się na następujących zasadniczych argumentach:

1) Przez wyrażenie „koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych” należy rozumieć koszty graniczne ponoszone bezpośrednio w wyniku faktycznego użytkowania infrastruktury kolejowej, tzn. „koszty bezpośrednie” wynikające z konkretnego przewozu kolejowego. W konsekwencji koszty te są zmienne i zależne od tego, czy infrastruktura kolejowa jest wykorzystywana czy nie. Rozumując w ten sposób, koszty ponoszone niezależnie od faktycznego użytkowania infrastruktury kolejowej nie mogą być postrzegane jako koszty pośrednie, także gdyby dotyczyły czynności lub towarów, które są niezbędne do tego, by móc prowadzić transport kolejowy

na określonych odcinkach. Są to koszty stałe w tym sensie, że ponoszone są wtedy, gdy infrastruktura kolejowa nie jest użytkowana.

2) Wykładnia ta znajduje oparcie w brzmieniu art. 7 ust. 3, który odnosi się do kosztów „ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych”. Koszty stałe, które są związane z całością sieci kolejowej, nie są ponoszone „bezpośrednio” w wyniku konkretnego przewozu kolejowego. Wyrażenie „ponoszone bezpośrednio” dotyczy więc kosztów dodatkowych ponoszonych w wyniku konkretnego przewozu kolejowego. Proponowana wykładnia opiera się na związku systemowym art. 7 ust. 3. Artykuł 7 reguluje zasady pobierania opłat, podczas gdy art. 8 reguluje wyjątki, które można wprowadzić od tych zasad. Jest o tym mowa w art. 8 ust. 1: „w celu uzyskania pełnego odzysku kosztów poniesionych przez zarządcę infrastruktury” — co oznacza, że koszty, których dotyczy art. 7 ust. 3, nie mogą być końcowymi kosztami zarządcy infrastruktury, lecz że chodzi o te koszty pośrednie, które wynikają z konkretnego przewozu kolejowego, tzn. koszty niższe niż koszty końcowe. Wykładnię tę wspiera motyw 7 dyrektywy 2001/14/WE, który zachęca do optymalnego wykorzystania infrastruktury kolejowej przez wiele przedsiębiorstw transportowych, co zakłada niski poziom opłat.

3) Komisja uważa, że zarządca infrastruktury musi udostępnić infrastrukturę przedsiębiorstwom kolejowym na własny koszt i że przedsiębiorstwa kolejowe muszą wnieść opłaty, które odpowiadają kosztom pośrednim. Wynika to z konieczności zwiększenia atrakcyjności użytkowania infrastruktury kolejowej przez dużą liczbę przedsiębiorstw kolejowych i zwiększyć jej optymalne wykorzystanie przez każde z nich. Możliwość zastosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE ma miejsce tylko wtedy, gdy spełnione są warunki określone w tym artykule: w odniesieniu do wszystkich segmentów rynku, do których zarządca infrastruktury zamierza zastosować podwyżki, musi on najpierw sprawdzić, czy mogłyby one wytrzymać takie podwyżki. Wykładnia ta wynika z brzmienia art. 8 ust. 1 akapit pierwszy, a mianowicie ze sformułowania „jeżeli rynek może to wytrzymać”, oraz z brzmienia art. 8 ust. 1 akapit drugi, który stanowi: „Poziom opłat nie może jednak wykluczać użytkowania infrastruktury przez segmenty rynku, które mogą zapłacić przynajmniej koszty ponoszone bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych (...)”.

4) Pełna analiza kosztów i wydatków bułgarskiego zarządcy infrastruktury w latach 2005-2008 pokazuje, że 60 % do 70 % bezpośrednich kosztów funkcjonowania naliczanych w Bułgarii opiera się na elementach stałych, w szczególności wynagrodzeniach za pracę i ubezpieczeniu społecznym. Zgodnie z tym, co powiedziano powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że kosztów tych nie można postrzegać jako kosztów pośrednich w rozumieniu art. 7 ust. 3, gdyż nie zmieniają się one przy prowadzeniu przewozów kolejowych. W konsekwencji wpływy z opłat za infrastrukturę są dużo wyższe niż ogólne bezpośrednie koszty funkcjonowania. W wyniku tego Komisja dochodzi do wniosku, że opłaty w Bułgarii kształtowane są nie tylko na podstawie kosztów ponoszonych bezpośrednio w wyniku prowadzenia przewozów kolejowych.

5) Na podstawie otrzymanych informacji Komisja stwierdza, że metoda stosowana w Bułgarii przy pobieraniu opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej nie wykazuje jasnego związku z pojęciem kosztów bezpośrednich w rozumieniu art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE.

(¹) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia) w dniu 29 marca 2012 r. — Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken przeciwko Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Sprawa C-154/12)

(2012/C 174/27)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isera & Scaldis Sugar SA, Philippe Bedoret and Co SPRL, Jean Rigot, Mathieu Vrancken

Strona pozwana: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Pytanie prejudycjalne

1) Czy art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (¹), aktualnie art. 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (²), nakładając na sektor cukru-buraków cukrowych opłatę w wysokości 12 EUR/tonę cukru kwotowego, jest nieważny:

— ponieważ podstawą prawną ustanowienia tego przepisu zastosowaną przez ustawodawcę jest dawny art. 37 ust. 2 akapit trzeci traktatu WE (obecnie art. 43 ust. 2 traktatu FUE);

— ponieważ uzasadniając opłatę jako środek przeznaczony na finansowanie wydatków WOR cukru, chociaż w rzeczywistości finansuje ona dopłaty bezpośrednie lub ma na celu zachować neutralność budżetową reformy cukrowej 2006 r., ustawodawca nie przedstawia jasno

i jednoznacznie uzasadnienia dla wprowadzenia opłaty, jak wymaga się tego w art. 296 traktatu FUE (dawny art. 253 traktatu WE);

— ponieważ ze względu na to, że branża cukrowniczo-buraczana jest jedynym sektorem, na który nałożono taką opłatę wpływającą do budżetu ogólnego UE, opłatę należy uznać za dyskryminującą zarówno między plantatorami, którzy utrzymali produkcję buraków cukrowych, jak i tymi, którzy jej zaprzestali, jak też między branżą cukrowniczo-buraczaną i każdym innym sektorem rolnym lub nierolnym;

— ponieważ opłatę należy uznać za naruszającą zasadę proporcjonalności, gdyż opłata ta nie jest ani odpowiednia, ani niezbędna do finansowania wydatków WOR cukru, ani też proporcjonalna do rzeczywistych kosztów i perspektyw wydatków WOR cukru?

(¹) Dz.U. L 58, s. 1.

(²) Dz.U. L 299, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-158/12)

(2012/C 174/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova, K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wydając pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy 2008/1/WE (¹) lub, w stosownych przypadkach, nie rozważając ponownie oraz, jeśli to konieczne, nie uaktualniając warunków w odniesieniu do 13 istniejących w Irlandii instalacji do hodowli świń i instalacji do hodowli drobiu i nie zapewniając w ten sposób, aby te istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2008/1/WE nie później niż w dniu 30 października 2007 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 5 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE państwa członkowskie powinny być zapewnić, że ich właściwe organy wydadzą pozwolenia zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, ponownie rozważą oraz, jeśli to konieczne, uaktualnią warunki istniejących pozwoleń nie później niż w dniu 30 października 2007 r.